

COMMISSIE VAN BEROEP als bedoeld in het Tuchtreglement bancaire sector

BESLISSING van 30 juni 2020 van de Commissie van Beroep van de Stichting Tuchtrect Banken inzake het beroep van [verweerder] tegen de beslissing van 18 december 2019 van de Tuchtcommissie van deze stichting in de zaak van

de **ALGEMEEN DIRECTEUR VAN DE STICHTING TUCHTRECT BANKEN**,
kantoorhoudende te Amsterdam,
gemachtigden: mr. C. Verboom-Kortlever en mr. H.D. Coumou,

tegen

[verweerder], wonende te [plaats],
werkzaam geweest bij [bank] (hierna: de bank),
verweerder,
gemachtigde: mr. H.A. van Dalsen.

Deze partijen worden hierna aangeduid als “de Algemeen directeur” respectievelijk “verweerder”.

1. Het verloop van de procedure

1.1 De bank heeft op 26 september 2018 bij de Stichting Tuchtrect Banken (hierna: de Stichting) een melding gedaan betreffende verweerder. De Algemeen directeur heeft hierop een onderzoek ingesteld. Verweerder is in dit verband op 27 november 2018 gehoord. De Algemeen directeur heeft op 16 januari 2019 beslist dat hij geen klacht voorlegt aan de door de Stichting in stand gehouden Tuchtcommissie (hierna: de Tuchtcommissie). De bank heeft daarop aan de voorzitter van de Tuchtcommissie verzocht deze beslissing van de Algemeen directeur te herzien. De voorzitter van de Tuchtcommissie heeft op 2 maart 2019 het verzoek tot herziening toegewezen en de Algemeen directeur opgedragen een klacht voor te leggen aan de Tuchtcommissie. Op 10 april 2019 heeft verweerder schriftelijk gereageerd op een memo van 22 januari 2019 van de afdeling [onderzoeksafdeling] van de bank. De Algemeen directeur heeft op 25 juni 2019 aan verweerder bericht dat hij een klacht zal voorleggen aan de Tuchtcommissie. De Algemeen directeur heeft op 27 juni 2019 het door hem opgemaakte klachtrapport (met bijlagen) betreffende verweerder aan de secretaris van de Tuchtcommissie toegezonden. De secretaris heeft op 2 augustus 2019 het klachtrapport aan verweerder doen toekomen. De Tuchtcommissie heeft de klacht van de Algemeen directeur behandeld op een zitting van 16 oktober 2019. Daarbij waren de Algemeen directeur (vertegenwoordigd door zijn gemachtigden) en verweerder (in persoon, met zijn gemachtigde) aanwezig. De vertegenwoordigers van de Algemeen directeur hebben het woord gevoerd mede aan de hand van een pleitnota, die zich bij de stukken bevindt. Verweerder heeft, mede via zijn gemachtigde, mondeling verweer gevoerd.

1.2 In haar daarop gevolgde beslissing van 18 december 2019 heeft de Tuchtcommissie de Algemeen directeur de klacht gegrond verklaard en aan verweerder de aanwijzing opgelegd dat hij gedurende een periode van zes maanden niet werkzaam mag zijn in de bancaire sector.

1.3 Verweerder heeft beroep ingesteld tegen deze beslissing. Zijn beroepschrift van 15 januari 2020 (met twee bijlagen) bevat twee grieven tegen de beslissing. Het beroep strekt tot intrekking van de aan verweerder opgelegde maatregel.

1.4 De Algemeen directeur heeft op 10 februari 2020 een verweerschrift ingezonden. De conclusie van dit verweerschrift is dat de beslissing van de Tuchtcommissie in stand dient te blijven.

1.5 De mondelinge behandeling het beroep was aanvankelijk voorzien op 27 maart 2020, maar is in verband met de coronacrisis uitgesteld. De Commissie van Beroep heeft het beroep uiteindelijk behandeld tijdens een zitting op 12 juni 2020 te Amsterdam. De Algemeen directeur is daar niet verschenen doordat het bericht van de secretaris van de Commissie van Beroep met de oproeping van partijen voor deze zitting in het ongerede was geraakt. Verweerder was aanwezig met zijn gemachtigde. Na een korte schorsing, waarin de secretaris van de Commissie van Beroep telefonisch contact heeft gehad met het bureau van de Algemeen directeur en de Commissie van Beroep zich heeft beraden op de ontstane situatie, heeft de Commissie van Beroep bepaald dat de behandeling doorgang zal vinden. Verweerder en zijn gemachtigde hebben het woord gevoerd en vragen van de Commissie van Beroep beantwoord.

1.6 De secretaris van de Commissie van Beroep heeft op 15 juni 2020 per e-mail enkele vragen aan het bureau van de Algemeen directeur voorgelegd. Mr. Verboom-Kortlever, een van de gemachtigden van de Algemeen directeur, heeft daarop geantwoord met een e-mailbericht van 15 juni 2020, waarbij één bijlage was gevoegd. Verweerder heeft op 18 juni 2020 gebruikgemaakt van de gelegenheid die hem op 17 juni 2020 is geboden te reageren op die e-mail en bijlage.

2. De feiten waarvan kan worden uitgegaan

2.1 Verweerder is van 1 juni 1988 tot 1 juli 2017 in dienst geweest van de bank. Hij was op het laatst communicatiemanager lokaal op de afdeling Marketing van de bank. Hij is ontslagen op grond van een reorganisatie. Verweerder heeft op 19 mei 2015 de hierna in 3 te vermelden belofte als bedoeld in de Regeling eed of belofte financiële sector 2015 (hierna: de bankierseed) afgelegd.

2.2 Verweerder was bij de genoemde afdeling van de bank een directe collega van [bankmedewerker] (hierna: [bankmedewerker]). Deze was verantwoordelijk voor het beheer van de webshop van de bank. Het beheer omvatte ook de inkoop van artikelen voor de webshop. [bankmedewerker] is gehuwd met [persoon 1] (hierna: [persoon 1]). Zij staat geregistreerd als directeur en enig aandeelhouder van [bedrijf 1] (hierna: [bedrijf 1]), een in 2010 opgerichte besloten vennootschap die is gevestigd op het adres [adres bedrijf 1].

2.3 Verweerder is gehuwd met [partner] (hierna ook aan te duiden als [partner]). Zij staat geregistreerd als directeur en enig aandeelhouder van [bedrijf 2] (hierna: [bedrijf 2]), een in 2010 opgerichte besloten vennootschap die eveneens is gevestigd op het adres [adres bedrijf 1 en bedrijf 2].

2.4 [bedrijf 1] en [bedrijf 2] staan geregistreerd als directeurs van [bedrijf 3] (hierna: [bedrijf 3]), een besloten vennootschap die ook is gevestigd op het adres [adres bedrijf 1, bedrijf 2 en bedrijf 3].

2.5 Verweerder heeft op 16 oktober 2009 en op 2 november 2010 e-mailberichten gestuurd aan [bankmedewerker]. In het eerste bericht heeft hij vermeld: *“Zet de toko evt op naam van de dames, zou ook nog kunnen om belangenverstremming te voorkomen ...”*. Het tweede bericht bevat onder meer de volgende passage: *“(...) We moeten ff datum prikken voor directie overleg [bedrijf 3]. Raad van Commissarissen vraagt er nl om.”*

2.6 [bankmedewerker] heeft in zijn functie bij de bank pashouders ingekocht bij de besloten vennootschap [bedrijf 4] (hierna: [bedrijf 4]) te [plaats]. [bedrijf 4] is een *preferred supplier* van de bank. [bedrijf 4] heeft de orders geplaatst bij de besloten vennootschap [bedrijf 5] (hierna: [bedrijf 5]), als producent van de pashouders. [bedrijf 5] heeft de factuur voor de geleverde pashouders gezonden aan [bedrijf 3]. [bedrijf 3] heeft zelf gefactureerd aan [bedrijf 4] (met een opslag wegens bemiddelingskosten). [bedrijf 4] heeft op haar beurt gefactureerd aan de bank, met een tweede opslag. [bedrijf 3] heeft geen rol gespeeld bij de productie, de bestelling, de distributie en facturatie van de pashouders en heeft ook geen diensten verleend voor de opdracht inzake de in 2.7 te vermelden papieren tasjes. [bedrijf 2] heeft steeds haar deel van de bemiddelingskosten (“commissie”) voor deze aan de bank geleverde zaken ontvangen.

2.7 Ook nadat verweerder de bankierseed had afgelegd, hebben [persoon 1] en [partner] hun werkzaamheden voor [bedrijf 1] respectievelijk [bedrijf 2] voortgezet en heeft [bedrijf 3] facturen gezonden in verband met aangelegenheden die aan de bank waren gerelateerd. Deze facturen betroffen onder meer bemiddelings- of provisiekosten voor pashouders en papieren tasjes die waren bestemd voor de bank.

2.8 Verweerder heeft (zijn leidinggevenden bij) de bank niet geïnformeerd over de betrokkenheid van [partner] - via [bedrijf 2] en [bedrijf 3] – bij de pashouders of andere artikelen voor de bank.

2.9 De bank heeft – onder meer – strafrechtelijke aangifte gedaan tegen verweerder. Deze aangifte heeft niet tot strafvervolgning geleid.

3. De bankierseed en de hier toepasselijke regels

3.1 Voor zover hier van belang houdt de tekst van de door verweerder afgelegde bankierseed, die is gebaseerd op de Regeling eed of belofte financiële sector 2015, het volgende in:

“Ik zweer/beloof binnen de grenzen van mijn functie bij [de bank] dat ik mijn functie verantwoord, integer en zorgvuldig zal uitoefenen. (...) Ik zweer/beloof dat ik (...) het belang van de klant centraal zal stellen.

Ik zweer/beloof dat ik mij zal gedragen naar de wetten, de reglementen, de gedragscodes en de gedragsregels die op mij, in mijn functie bij [de bank], van toepassing zijn. (...).

Ik zweer/beloof dat ik geheim zal houden wat mij is toevertrouwd. Ik zweer/beloof dat ik geen misbruik zal maken van de kennis die ik uit hoofde van mijn functie en werkzaamheden verkrijg. (...)

3.2 De aan de bankierseed verbonden gedragscode bevat gedragsregels die zijn opgesteld door de Nederlandse Vereniging van Banken. Deze gedragsregels houden onder meer – en kort gezegd – in dat de bankmedewerker (1) integer en zorgvuldig werkt en (4) zich aan de wet en andere regels houdt die voor het werk bij de bank gelden. Aan de bankierseed is ook de Gedragscode van de bank verbonden. Artikel 2.3 van deze gedragscode houdt, samengevat, in dat de bankmedewerker zijn best doet om alle mogelijke vormen van belangenverstremming te vermijden en dat hij als alleen al de schijn van belangenverstremming kan ontstaan, in overleg gaat met zijn leidinggevende. Het artikel bepaalt verder onder meer dat de medewerker ook met zijn leidinggevende in gesprek gaat als iemand die dichtbij hem staat een financieel belang of verplichting heeft ten opzichte van een mogelijke leverancier van de bank.

3.3 Nu verweerder op 19 mei 2015 de bankierseed heeft afgelegd, zijn alleen zijn gedragingen van daarna relevant voor de tuchtrechtelijke beoordeling.

4. De klacht en het verweer bij de Tuchtcommissie

4.1 Volgens de Algemeen directeur heeft verweerder de in 3.2 genoemde gedragsregels 1 en 4 geschonden. Hij heeft de Tuchtcommissie in overweging gegeven aan verweerder een beroepsverbod op te leggen voor de duur van drie maanden. Hij heeft hiertoe, samengevat, het volgende aangevoerd. Verweerder heeft door zijn betrokkenheid bij [bedrijf 3] (de schijn van) belangenverstremming in de hand gewerkt. Hij heeft de belangen van de bank geschaad door geen openheid te geven over de betrokkenheid van hem en zijn echtgenote bij [bedrijf 3], terwijl [bedrijf 3] een indirecte leverancier van de bank was en hij zelf daarbij mogelijk een (indirect) financieel belang heeft. Hij heeft zich ook in strijd met de regels van de bank gedragen.

4.2 Verweerder heeft bij de Tuchtcommissie, samengevat, het volgende aangevoerd. Hij ging ervan uit dat [bankmedewerker] zich aan de regels zou houden. Zelf is hij naïef geweest en heeft hij niet aan zijn eigen verantwoordelijkheid gedacht. Hij heeft zich – afgezien van datgene wat hij in de beginperiode wel eens heeft “geroepen” – er verder niet mee bemoeid. Hij heeft de Tuchtcommissie verzocht hem geen maatregel op te leggen.

5. De gronden van de beslissing van de Tuchtcommissie

5.1 De Tuchtcommissie heeft aan haar hiervoor in 1.2 vermelde beslissing het volgende ten grondslag gelegd. Verweerder heeft niet integer gehandeld. Hij heeft gehandeld in strijd met zijn plicht om bij de bank melding te maken van het bedrijf van zijn echtgenote en van de activiteiten van dat bedrijf, nu deze activiteiten (indirect) verband hielden met de bank. Deze plicht is in het leven geroepen om belangenverstremming te voorkomen en duurde onverminderd voort nadat verweerder de bankierseed had afgelegd. Dusdoende heeft

verweerder de gedragsregels 1 en 4 overtreden. Blijkens zijn in 2.5 aangehaalde e-mailbericht van 16 oktober 2009 is verweerder zicht bewust geweest van de mogelijke belangenverstrengeling als gevolg van de activiteiten van [bedrijf 3].

5.2 De Tuchtcommissie heeft de aan verweerder opgelegde maatregel, een “beroepsverbod” voor de duur van zes maanden, gebaseerd op de ernst van verweerders nalaten in deze kwestie alsmede de lange duur daarvan (“jarenlang”) en het gegeven dat verweerder daarbij heeft samengewerkt met een collega bij de bank. Gelet op de ernst en de omvang van het aan verweerder te maken verwijt kan naar het oordeel van de Tuchtcommissie niet worden volstaan met een andere of lichtere maatregel.

6. De grieven van verweerder en het daartegen gevoerde verweer

6.1 Verweerder heeft tegen de beslissing van de Tuchtcommissie in de kern twee grieven aangevoerd.

De eerste grief houdt, samengevat, het volgende in. De procedure bij de Stichting is zeer merkwaardig verlopen. Tegen de sepotbeslissing van de Algemeen directeur is de bank in beroep gekomen. Deze mogelijkheid was niet in overeenstemming met het toepasselijke reglement. De Tuchtcommissie had de Algemeen directeur niet-ontvankelijk moeten verklaren in zijn klacht. Bovendien speelde de kwestie meer dan drie jaren terug en betreft het een arbeidsgeschil. Daarvoor is de tuchtprocedure niet bedoeld.

De tweede grief kan als volgt worden samengevat. De stukken van deze zaak, die eerst waren geanonimiseerd en later niet, hadden vooral betrekking op [bankmedewerker] en behoren niet thuis in verweerders dossier. Verweerder wordt meegesleurd in allerlei procedures van de bank tegen [bankmedewerker]. Verweerder is geen fraudeur en hij is nooit gericht geweest op persoonlijk gewin. Hij was niet betrokken bij inkopen of verkopen van de bank. Hij is ten onrechte veroordeeld voor zaken die met [bankmedewerker] maar niet met hem te maken hebben.

6.2 De Algemeen directeur heeft de grieven bestreden. Hij betoogt dat de bestreden beslissing in stand moet blijven.

6.3 De verdere stellingen van partijen komen voor zover nodig hierna aan de orde.

7. De beoordeling van het beroep

7.1 De Commissie van Beroep heeft in de procedure die is voorafgegaan aan de klacht van de Algemeen directeur bij de Tuchtcommissie geen onregelmatigheden vastgesteld. Het stond de Algemeen directeur vrij om na de melding door de bank te besluiten geen klacht in aan de Tuchtcommissie voor te leggen. Hij heeft dit op 16 januari 2019 aan de bank bericht. De bank heeft binnen de reglementaire termijn van veertien dagen na de dagtekening van dit bericht herziening gevraagd bij de voorzitter van de Tuchtcommissie. Dit verzoek van de bank bevatte nog niet de gronden daarvan. De bank heeft kort daarna, buiten de termijn van veertien dagen, mededeling gedaan van de gronden van het verzoek. Zij had nog juist binnen die termijn contact gehad met de secretaris van de Tuchtcommissie, die de bank had gewezen op de mogelijkheid van een “pro forma” ingesteld verzoek dat kort daarna wordt

gevolgd door een opgave van de gronden. Het was aan de voorzitter van de Tuchtcommissie – en daarna mogelijk aan de Tuchtcommissie in de samenstelling die de klacht, zo deze aan haar zou worden voorgelegd, behandelt – om te oordelen over de tijdigheid van het verzoek tot herziening. De voorzitter en later de Tuchtcommissie hebben kennelijk geen grond gezien om te oordelen dat dit verzoek te laat is ingediend. De Commissie van Beroep is van oordeel dat het Tuchtreglement bancaire sector (“het Tuchtreglement”) zich niet verzet tegen de gevolgde werkwijze, waarin binnen de termijn van veertien dagen het verzoek (zonder de gronden) wordt ingediend en kort na deze termijn de gronden volgen. Een strikte sanctie – bijvoorbeeld in deze zin dat de voorzitter of de Tuchtcommissie geen rekening kan houden met gronden die na het einde van de termijn zijn ingezonden – heeft geen basis in het Tuchtreglement. Bij gebreke daarvan moet worden aangenomen dat de gevolgde werkwijze, waarin de melder wel tijdig mededeling heeft gedaan van het herzieningsverzoek, niet tot een dergelijke sanctie kan leiden. Hiervoor is te minder reden nu deze werkwijze kennelijk door de secretaris van de Tuchtcommissie als mogelijkheid is genoemd. De Commissie van Beroep volgt verweerder daarom niet in zijn bezwaren tegen de toegepaste procedure.

7.2 Het enkele gegeven dat de kwestie die de bank heeft gemeld “*meer dan drie jaren terug*” zou hebben gespeeld, leidt niet tot niet-ontvankelijkheid of ongegrondheid van de klacht. Ook daarvoor is geen basis te vinden in het Tuchtreglement. Overigens dateert de melding van de bank van 26 september 2018 en blijkt daaruit dat de bank omstreeks het begin van dat jaar voor het eerst contact met verweerder heeft gezocht over de kwestie. Daarna zijn ook nu nog geen drie jaren verlopen. Het beroep van verweerder op het lange tijdsverloop leidt niet tot niet-ontvankelijkheid van de Algemeen directeur in diens klacht of tot ongegrondverklaring daarvan.

7.3 Het derde onderdeel van de eerste grief houdt in dat het “*een arbeidsgeschied*” betreft en dat de tuchtprocedure daarvoor niet is bedoeld. Ook met dit onderdeel heeft verweerder geen succes. Arbeidsrechtelijke en tuchtrechtelijke sancties hebben elk een eigen bedoeling en kunnen naast elkaar bestaan. In dit geval heeft de bank overigens geen arbeidsrechtelijke sancties getroffen en was dit ook niet mogelijk doordat de kwestie aan het licht is gekomen nadat verweerder om andere redenen de bank had verlaten.

7.4 Nu geen van de onderdelen van de eerste grief slaagt, is deze grief ongegrond.

7.5 De tweede grief houdt, heel kort gezegd, in dat het aan verweerder gemaakte verwijt in overwegende mate [bankmedewerker] en niet hem, verweerder, betreft. Deze grief miskent dat de klacht betrekking heeft op gedragingen – met inbegrip van nalaten – van hem, verweerder, zelf. Het is aannemelijk dat de bank eerst [bankmedewerker] in het vizier had en dat bij het onderzoek naar diens gedragingen het oog ook op verweerder is gevallen, maar dat betekent niet dat verweerder niet tuchtrechtelijk ter verantwoording kan worden geroepen voor zijn eigen gedragingen. De kern van het aan hem gemaakte verwijt betreft het gegeven dat hij – na het afleggen van de bankierseed – aan de bank niet alsnog melding heeft gemaakt van de zakelijke activiteiten van (onder meer) zijn echtgenote bij leveranties aan de bank. Dit verwijt betreft alleen hem, niet [bankmedewerker].

7.6 De Commissie van Beroep onderschrijft het oordeel van de Tuchtcommissie dat verweerder de zojuist bedoelde melding had behoren te doen. De zakelijke betrokkenheid van (de onderneming van) zijn echtgenote bij leveranties aan de bank levert voor hemzelf onmiskenbaar, en op zijn minst genomen, de schijn van belangenverstrengeling op. Daarbij kan in het midden blijven of – en zo ja, in welke mate – hij persoonlijk profijt heeft gehad van die transacties. Artikel 2.3 van de Gedragscode van de bank scherpt haar medewerkers in dat zij met hun leidinggevendenden moeten overleggen als deze schijn kan ontstaan. Alleen al uit de in 2.5 aangehaalde berichten van verweerder blijkt dat verweerder zich bewust is geweest van de mogelijkheid van belangenverstrengeling. Door de bankierseed moet dit bewustzijn een nieuwe impuls hebben gekregen. De daarin opgenomen open normen van de gedragsregels 1 en 4 verwijzen naar hun aard mede naar het voorschrift van artikel 2.3 van de Gedragscode. Het niet melden levert strijd op met verplichtingen die verweerder door de bankierseed op zich heeft genomen.

7.7 Ook de tweede grief gaat dus niet op. Hierbij verdient opmerking dat deze schending van de bankierseed door verweerder geen betrekking heeft op gedrag als *“fraudeur”*, op *“persoonlijk gewin”* of op betrokkenheid van hem bij inkopen of verkopen van de bank.

7.8 Verweerder acht de hem opgelegde tuchtrechtelijke maatregel onevenredig zwaar. De Commissie van Beroep is van oordeel dat het aan verweerder te maken verwijt ernstig is. Bij banken is het voorkómen van belangenverstrengeling of de (objectieve) schijn daarvan, bij al hun medewerkers, een vitaal streven, dat steun vindt in de bankierseed en het daaraan verbonden tuchtrecht. Een tuchtrechtelijke sanctie is daarom noodzakelijk.

7.9 Bij de bepaling van de sanctie die hier geboden is, houdt de Commissie van Beroep rekening met alle omstandigheden van dit geval. Hiertoe behoren ook de ernstige gevolgen die verweerder al lange tijd heeft ondervonden, en nog steeds ondervindt, van het gebeurde. Evenals de Tuchtcommissie heeft de Commissie van Beroep vastgesteld dat deze procedure verweerder zwaar valt en een wissel trekt op zijn persoonlijke leven.

7.10 Ook in dit opzicht is van belang dat de tuchtrechtelijke sanctie alleen kan worden verbonden aan het nalaten van verweerder in de periode na de bankierseed. Voor zover de Tuchtcommissie bij de bepaling van de zwaarte van de maatregel rekening heeft gehouden met het feit dat dit nalaten *“jarenlang”* – en dus mogelijk ook vóór de eedsaflegging door verweerder – heeft geduurd, volgt de Commissie van Beroep de Tuchtcommissie niet.

7.11 Afzonderlijke bespreking behoeft in dit verband dat in de berichtgeving over deze tuchtrechtelijke kwestie meermalen sprake is van een mogelijke samenloop met strafrechtelijke sancties. Hierbij is het volgende van belang. De Algemeen directeur heeft aan zijn beslissing van 16 januari 2019 om af te zien van het voorleggen van een klacht aan de Tuchtcommissie, ten grondslag gelegd dat uit de melding van de bank en de nadien aan hem verstrekte stukken is gebleken dat er *“strafrechtelijk onderzoek wordt gedaan naar de gedragingen waarop ook de melding betrekking heeft”*. In de melding zelf is niets opgenomen over een strafrechtelijk onderzoek naar verweerder. Ook in de andere processtukken van vóór 16 januari 2019 komen geen verwijzingen van deze aard voor. In het herzieningsverzoek van 29 januari 2019 is komt de strafrechtelijke aangifte wel aan de orde,

maar de desbetreffende mededeling van de bank is gevolgd op de vraag van de Algemeen directeur of er inmiddels aangifte was gedaan. In haar verzoek heeft de bank vermeld dat er op dat moment “enkel aangifte [is] gedaan”. Ook in het bij het verzoek gevoegde, in 1.1 vermelde, memo van 22 januari 2019 van [onderzoeksafdeling] is de strafrechtelijke aangifte tegen verweerder genoemd. De voorzitter van de Tuchtcommissie heeft in haar beslissing van 2 maart 2019 op het herzieningsverzoek overwogen dat het dossier geen zicht biedt op de stand van de (mogelijke) strafrechtelijke vervolging, laat staan op de uitkomst daarvan. Verweerder heeft onweersproken gesteld dat op de website van de Stichting, bij de weergave van de eerdere beslissingen betreffende hem, verweerder, melding is gemaakt van “samenloop van tuchtrecht en strafrecht”. Verweerder stelt dat hem dit extra schade heeft toegebracht, nu deze vermelding de suggestie wekt dat hij ook strafrechtelijk is vervolgd, terwijl dit niet het geval is. Ook hierin ziet verweerder een voorbeeld van een patroon waarin hij wordt “meegesleurd” in de zaken van [bankmedewerker], tegen wie veel ernstiger verwijten zijn gemaakt. Zonder een oordeel uit te spreken over het handelen van de Algemeen directeur in dit opzicht, ziet de Commissie van Beroep in deze gang van zaken een omstandigheid die reden geeft tot het opleggen van een minder zware maatregel dan zij passend zou hebben geacht als de verwijzing naar “strafrecht” achterwege was gebleven.

7.12 Rekening houdende met alle omstandigheden van het geval komt de Commissie van Beroep tot het oordeel dat de maatregel van berisping hier op zijn plaats is.

7.13 De bestreden beslissing wordt daarom vernietigd voor zover het de daarin opgelegde maatregel betreft en blijft voor het overige in stand.

8. De beslissing in het beroep

De Commissie van Beroep:

- vernietigt de beslissing van 18 januari 2019 van de Tuchtcommissie voor zover het de daarbij opgelegde maatregel betreft;
- verwerpt het beroep voor het overige;
- legt aan verweerder de maatregel van berisping op.

Deze beslissing is gegeven op 30 juni 2020 door mr. H.F.M. Hofhuis, voorzitter, mr. R.E. van Esch, mr. W.J.J. Los, mr. R.J. Schimmelpenninck en mr. A. Smeeing-van Hees, leden, met bijstand van mr. M.J. Drijfholt, secretaris.

(voorzitter)

(secretaris)

Deze beslissing is aan de partijen verzonden op

2020.